

MAGAMRÓL

A Vigiliában való tavalyi megjelenésem az élet legperemén ért. De nagyon jólesett! Olyan szép és hatalmas a magyar költészet, hogy ha egy szerény téglát sikerül hozzátennem, hozzátapasztnom ehhez az Épülethez, máris megtettem lírai kötelességem.

Költészetemnek a Pilinszky költészetével való összevetésében sok igazság van, habár én másféle iszonyú élményeken mentem át. De keresztény ember lévén, hiszek a művészet katartikus hatalmában.

A címválasztásaim is tudatosak. A mai korban a terrorizmus annyira a banalitás színvonalára süllyedt, hogy a „jó, a szép elkövetéséhez” kell a régi merénylők bátorsága, merészsége. Manapság.

Első és eddig egyetlen verseskötetem, az Angyali merénylet óta költészetemet teljesen áthangszereztem. Valahogy elérni a meteorok sűrűségét... Kompressziókat létrehozni a lírában. Persze ez sziszifuszi vállalkozás. Verseimet a legkülönbözőbb lelki-testi pozícióban írtam. De azt hiszem, ez jellemző minden extatikus nagy tevékenységre: szerelem, imádság stb. A szerelmesek nemcsak a nászágyon ölelkezhetnek. Az áhítattól megszállt ember se csak a térdeplőn, templomban, fejét földre hajtva fejezheti ki spirituális megrendülését.

Úgy érzem, egy nagyobb lírai összegezés után új csapásokat kell keresni a művészetben. Valahogy minimummal kifejezni a maximumot. Azt hiszem, az itt küldött „monumentális töredékeim” 2-3 oldalnál nem tesznek ki többet a Vigilia apró, miniatűr betűivel.

Ne értsenek félre. Minden monumentális töredék az életben, a mindenségben. Minden leszakadt az Ős Egészről. Amikor erre emlékezik a leszakítottság, egyúttal felül is múlja önmagát. Ez az ő transzcendenciája.

A Vigilia minden olvasóját és munkatársát szeretettel köszöntöm.

Keszeci István.

KESZEI ISTVÁN VERSEI

Szobor

Csak semmit szül a semmi. De a morzsából is szobrot gyúrhat az emberi remény!

Mérd meg

Egy rádhulló hópehelyben is mérd meg a rádhavazó Örök Tél, a szétzúzhatatlan, zúzmarás Öröklét súlyát.

Arckép

*Mennyi minden vonul egy arcvonásban:
mennyi gondolat, álom, sejtelem.
Népek vonultak így a földön,
madarak vonulnak így az égen,
ahogy arcod földjén a végtelen.*